

dan təbiət ötrü, torpaq ötrü, kənd ötrü, ana ötrü gəlir.

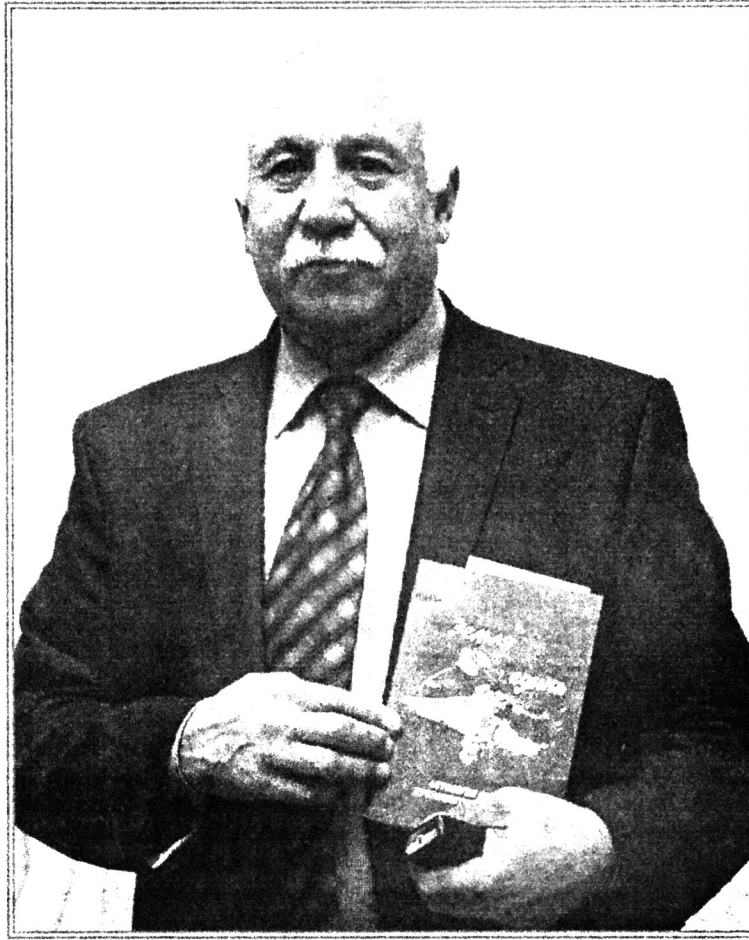
Ürəyi qubar anam,
Əlləri qabar anam.
Qoy, bir öpüm doyuncə
Qabarlı əllərindən.
Öpüm, çəkım gözüme
O bəyaz tellərindən.
Və yaxud,
Ürəyimdə sözüm çox,
Atəşim çox, közüm çox.
Qucağında gəzım çox,
Geniş sinəli kəndim,
Qoca nənəli kəndim!

Onun söz deyimində, kənd dili ilə işlədilan ifadələrdə talaşa yoxdur, söz çarpanaq vermir, rəndəlidir, hamardır. Çünki ifadənin siqalını şair özü verir, sözü kəpəkləməyə, qaysaqalayıb qavaxlanmağa qoymur.

Nə atım var, nə qılıncım,
Nə papağım, nə yapıncım.
Arzulamın xıncım-xıncım,
Çilik-çilik oldu getdi.
Qeyd Dışək - dəyirman daşının iç

alim, mən deyirdim Şorq xalqları folklorunun körpüsü sayılan Qəzəntər Paşayev, mərhum şairimiz Zəlimxan Yaqub, Qənbər Şəmşiroğlu, Məmmədəğa müəllim və mən söhbət edirdik. Qorubluq Nəsim Nəbioğlu kövrəldiyi üçün o da bir-bir dost-tanışları, qohumları ilə görüşüb öpüşürdü. Bunu gören Zəlimxan müəllim özünəməxsus bir şirin ləhcə ilə: "Tamarzi qalmaq nə pis olmuş, a qağal Görəson, Nəsim müəllim camaatdan kənddəki cəhriyimi soruşor, çatmadaki nəhriyimi soruşor, yoxsa çöpərdəki dəhriyimi soruşor." Şairinə bu ifadə hamımızı güldürdü. Zəlimxan müəllim çox ürəkdən dedi: "Doğrudan da Nəsim cəhriyə həsr elədiyi şeir eləyəni cəhriyənin ömrü qədər də uzun olajax. Gör, bir şair qələmi cəhriyə hara qaldırtdı, ona ömür verdi. Elə, qoy, nənələrimiz nağarta fırladajax, fırlatsınlar".

Bu, Zəlimxan Yaqubun şair Nəsim Nəbioğlu yaradıcılığına verdiyi sadə dillə böyük qiymət idi. Həmin tədbirdə yadigar bir şəkil də çəkirdik.

lar, dilində sözün səhsini, qulağında cəhriyənin səsinə, cəhriyə baxarının is-tişini, köşəvün tustusunu saxlayan adamlar dənə çox oxuyurlar. Çünki o sözün kırığını o qədər daram çəkir ki, qələm toxunanda hər mənədəg dilə-nir.

Şair misraların çopurunu qələmiyə non qoparı. Çünki o qələm cədarlan-mış, kaltonlanmış torpaqda yox, gül-çi-çəkli dağlarda, çəmənliklərdə işlənmış-di, sulanmışdı.

Qeyd Yalxı, ekiz - tok doğulmuş balaya yalxı, qoşa doğulmuş balaya ekiz deyirlər.

İsgil - zənciri bir birinə bağlayan ağrı parçası və yaxud dəmir mix.

Təng - doğanağa vurulan duyğun.
Doğanaq - aşırma ipin tənqini (dü-yünü) vurmaq üçün qorda bişirilən oymuş 20-25 sm-lik naça ağac.

Kürmək - ipin açılmayan duyünü.
Vağanmış - dənə tökülüb boş qalan sühul.

Uralanmış - bostanın barını on yaxşıları yığıldandan sonra tağında qalan bar.

Kiriş - cəhriyənin çatılanmış (bir-birinə bağlanmış) parı topunu iyə birləş-dirən müşəbəcənmiş (ərimmiş mumlu burub-tovlanmış) köşə (dərri ip).

Kaltonlanmış - sarı gillə nam torpağın bərkiməsi.

Nəsim Nəbioğlu sözü hərsi-pərs et-mir, özündən küsdürmür. Oksinə, sözü ağuşuna alır, söz özü onun çiyinə qo-nur. O sözün telini siqalayır, darayır. Sözün darağı isə şairin qatıyolardır. Bu qatıyolardan dastolanmış şair bəndləri qadın hürükləri kimi cazibədarlıq. Bir-birlərinə elə sənirlər ki, sanki məhəb-bətə yenicə qovuşublar, ta bir-birlərindən qopmayacaqlar.

Düşüb bir yağışa, suya batdığım,
Bir kəna dibində ocaq çatdığım,
Bir daşa baş qoyub daş tek yatdığım
O daşa, çəməne, çölə borcluyam.
Və yaxud,

Elə ürəkliydim, elə qorxmazdım,
Səsimi sıldırım qayaya yazdım.
Mən dəfə çışkində, dumanda azdım,
Doymadım yurdumun gözəlliyindən.

Nəsim Nəbioğlunun təbiət ruhlu şe-irleri gəyənmiş dən özü kimi oxucunu sifotini işıqlandırır. Kəlmələri ilə kəlmə arasında, misraları ilə misra arasında ögey-döğməli yoxdur. Həmişə bir-biri-ni sacayağı tamamlayır. Misraların gər-dən çəkib boylanmasından görürsən ki, bu misraların arxasında voton həsr-ətli, dağ həsrətli bir şair ürəyi döyünür. Bu döyüntülərdə "Zərib Kəron sındiran" bir güc var. Bu güc şir ürəkli analardan əmilən gilo-gilo suddon yaranıb. Nə hə-yif kig özü dönsün qorubliyin!..

Dünyanın işinə bax ha!.. Narahət sal daşlara baş qoyub rahat yatan, sıl-dırım qayalara səsinə yazan şair Nəsim Nəbioğlu indi rahat yorğan-dəşəkədo do yata bilmir. Səsinə dünyaya səslənən Moskva-da bir özü əşidir, bir də ki, qo-rib gecələr. Ta səsin əks-sədası yox-dur. Şair çimər çalmadan deyir:

Çətin bu yerlərdə çəməni, çöl, bayır,
Doğma torpaqları andıracaqdı.
Pəncərəmi döyən qərbi küləkərd
Məni isitməyib, donduracaqdı.

Səbrli ol, Nəsim Nəbioğlu! Səni isidən bir həmir var, o da doğma, günəşli Azərbaycanımızdı, sənin xalqındı, sə-nə olan xalq istəyidi. Həmi bu istəyi sə-nin şeirlərindən, votono, olino-obana, yurduna-yuvana olan məhəbbətindən, ocaq daşlarımızı, kəmbə qayalarımı-za, tustülü bacalarımıza, sacımıza, ox-lovumuza, analarımızın cəhriyəsinə, dükəsinə, bir də, bir də ki, sənin özü-nün vurğunu olduğun kənd ləhcəsinə bağlılığından gəlirdüdü.

O! Çəkmo, qardaş, bu ləhcədən, bu sə-dəlikdən. Dayanma, dayanmaq Yaz, yarat! Sağlam yaşa, ömürdə yüzo çat! Sonra, sonra da votono can at! Qal salamət!

Səmimiyyətə, xoş niyyətə mirvarı dalğalı Xəzərdən, altın sənətlər diyarı Bakımızdan, Günəşli Azərbaycanın qizi-li payızından Kolbəcərin boynuna dolə-na-doləna orşo qalxıb Şiməli doğru yön alan səbə yollarından salam göndərim.

Vəliyəddin MİSİROĞLU,
Yazıçı-publisist,
"Qızıl qələm" mükafatı laureatı,
Azərbaycan Jurnalistlər Bir-
liyinin üzvü,
16 sentyabr 2016-cı il,
Bakı şəhəri.

anadangəlmə şair

üzündən dəmir çəkiclə kiçik yuvacıqlar açılır ki, dən ora düşüb əzilsin, üyün-sün. Usta dəyirmançılar tərəfindən bu, vaxtaşırı aparılır ki, daş şumallaşmış kə-sərdən düşməsin, xamırlamasın.

Ambul - qabağa çəkən, babalar kotan qoşanda kotanın birinci boyun-duruq öküzlərini ən güclü öküzlərdən qoşardılar ki, çəksin aparsın, kotanın li-miği (birinci yero batan kəsici dəmir) daha dərin şırım açsın).

Talaşa - ələ batan, rəndə dey-mə-yən ağac parçası, qamqalaq.

Çarpanaq - bir ucu nazik - tilişeli qopmuş, nahamar ağac parçası.

Ağnağız - böyük həcmli işi dayan-dırıb işin ortasında kiçik bir iş görmək.

Çəje - dəyirmanda unu unluqdan gətürüb çuvala tökən iri tutumlu qulplu taxta qab. Təxminən 5-6 kq. un tutur.

Şaad - dəyirmançıya verilən dəyir-man haqqı.

gŞair iton arzularını işğal altında olan torpaqlarımızın, dağlarımızın həsrətində görür. O, dağlarda keçirdiyi həyat torzini, uşaqlığını, analı dünyasını unutmur, o çağları tez-tez yada salır. Hətta o günləri, yaşadığı üçün fəxr edir. Anasının cəhriyəsinin səsinə, başının altındaki dükəsinin istiliyindən, kələfi-nin yumşaqlığından aldığı ləzzətli həç no ilə, həç bir şirin anla müqayisə et-mək istəmir.

Kələflərin içində boya-baş çatmışam,
Dükələri qucaqlayıb şirin-şirin yatmışam.
Elə bilmə, mən seni unutmamışam, atmışam,
Həmişə yadımdadır nəxşinin düyməsi,
A nənəmin cəhriyəsi.

Və yaxud,
Səsi qulağımdan getmir, ay ana,
Ayrıla bilmirəm cəhriyədən sənin.

Burda yadıma bir xatirə düşdü: Ba-kıda Rəşid Behbudov adına Mahni Te-atrında Ağdabanlı şair Qurbanın (Dədə Şəmşirin atası) doğum gününə həsr edilmiş tədbir keçirilirdi. Nəsim Nəbioğ-lu da bu tədbirdə iştirak etmək üçün Moskvadan gəlmişdi. Yaxın dostum, AMEA-nın aparıcı böyük elmi işçisi, şa-ir təbiətli, söz, sənət aludəçisi Məmmə-dəğa Sərdərovla Nəsim müəllimi tanış elodim. Tədbirin sonunda çox böyük

doğma anasını Ana votono - torpağa qurban verməklə özündə bir təsəlli, ra-hətliq tapır, həm də təəssüflənir,

Xəyalım bir dünya qatardı, getdi,
Deyirdim, əllərim çatardı, getdi.

Anam özü ilə apardı getdi

Gözlerində gile-gile dərdirim! - deyir.

Görün, şair ananın bala istəyini no qədər müqəddəsdir! Torpağın balası olan mənəm anam, öz anasına - torpağa qovuşanda da balasının dərdirini çəkir, mənəndə narahətdir. Mənəm kədə-rimi, dərdirimi, qəmimi gözlerinə yığıb aparır. Özünün haqq dünyasındakı ra-hət evinə aparır, ta ki, balası bu dünyə-da qəmsiz-kədsiz yaşasın.

Yəno də dərdirim azalmır. Çünki şairlərin dərdir dünyəm-düyümdü, həmişə pəhrə verir. Onlar dərdirin həm özünə dözü, həm də nazına.

Yəno də dərdirim azalmır. Çünki şairlərin dərdir dünyəm-düyümdü, həmişə pəhrə verir. Onlar dərdirin həm özünə dözü, həm də nazına.

Yəno də dərdirim azalmır. Çünki şairlərin dərdir dünyəm-düyümdü, həmişə pəhrə verir. Onlar dərdirin həm özünə dözü, həm də nazına.

Yəno də dərdirim azalmır. Çünki şairlərin dərdir dünyəm-düyümdü, həmişə pəhrə verir. Onlar dərdirin həm özünə dözü, həm də nazına.

Yəno də dərdirim azalmır. Çünki şairlərin dərdir dünyəm-düyümdü, həmişə pəhrə verir. Onlar dərdirin həm özünə dözü, həm də nazına.

Yəno də dərdirim azalmır. Çünki şairlərin dərdir dünyəm-düyümdü, həmişə pəhrə verir. Onlar dərdirin həm özünə dözü, həm də nazına.

Yəno də dərdirim azalmır. Çünki şairlərin dərdir dünyəm-düyümdü, həmişə pəhrə verir. Onlar dərdirin həm özünə dözü, həm də nazına.

Yəno də dərdirim azalmır. Çünki şairlərin dərdir dünyəm-düyümdü, həmişə pəhrə verir. Onlar dərdirin həm özünə dözü, həm də nazına.

Yəno də dərdirim azalmır. Çünki şairlərin dərdir dünyəm-düyümdü, həmişə pəhrə verir. Onlar dərdirin həm özünə dözü, həm də nazına.

Yəno də dərdirim azalmır. Çünki şairlərin dərdir dünyəm-düyümdü, həmişə pəhrə verir. Onlar dərdirin həm özünə dözü, həm də nazına.

Yəno də dərdirim azalmır. Çünki şairlərin dərdir dünyəm-düyümdü, həmişə pəhrə verir. Onlar dərdirin həm özünə dözü, həm də nazına.

Yəno də dərdirim azalmır. Çünki şairlərin dərdir dünyəm-düyümdü, həmişə pəhrə verir. Onlar dərdirin həm özünə dözü, həm də nazına.

Yəno də dərdirim azalmır. Çünki şairlərin dərdir dünyəm-düyümdü, həmişə pəhrə verir. Onlar dərdirin həm özünə dözü, həm də nazına.

Yəno də dərdirim azalmır. Çünki şairlərin dərdir dünyəm-düyümdü, həmişə pəhrə verir. Onlar dərdirin həm özünə dözü, həm də nazına.

Yəno də dərdirim azalmır. Çünki şairlərin dərdir dünyəm-düyümdü, həmişə pəhrə verir. Onlar dərdirin həm özünə dözü, həm də nazına.

Yəno də dərdirim azalmır. Çünki şairlərin dərdir dünyəm-düyümdü, həmişə pəhrə verir. Onlar dərdirin həm özünə dözü, həm də nazına.

Yəno də dərdirim azalmır. Çünki şairlərin dərdir dünyəm-düyümdü, həmişə pəhrə verir. Onlar dərdirin həm özünə dözü, həm də nazına.

Yəno də dərdirim azalmır. Çünki şairlərin dərdir dünyəm-düyümdü, həmişə pəhrə verir. Onlar dərdirin həm özünə dözü, həm də nazına.

Yəno də dərdirim azalmır. Çünki şairlərin dərdir dünyəm-düyümdü, həmişə pəhrə verir. Onlar dərdirin həm özünə dözü, həm də nazına.

Yəno də dərdirim azalmır. Çünki şairlərin dərdir dünyəm-düyümdü, həmişə pəhrə verir. Onlar dərdirin həm özünə dözü, həm də nazına.

Yəno də dərdirim azalmır. Çünki şairlərin dərdir dünyəm-düyümdü, həmişə pəhrə verir. Onlar dərdirin həm özünə dözü, həm də nazına.

Yəno də dərdirim azalmır. Çünki şairlərin dərdir dünyəm-düyümdü, həmişə pəhrə verir. Onlar dərdirin həm özünə dözü, həm də nazına.

Yəno də dərdirim azalmır. Çünki şairlərin dərdir dünyəm-düyümdü, həmişə pəhrə verir. Onlar dərdirin həm özünə dözü, həm də nazına.

Yəno də dərdirim azalmır. Çünki şairlərin dərdir dünyəm-düyümdü, həmişə pəhrə verir. Onlar dərdirin həm özünə dözü, həm də nazına.

Yəno də dərdirim azalmır. Çünki şairlərin dərdir dünyəm-düyümdü, həmişə pəhrə verir. Onlar dərdirin həm özünə dözü, həm də nazına.

Yəno də dərdirim azalmır. Çünki şairlərin dərdir dünyəm-düyümdü, həmişə pəhrə verir. Onlar dərdirin həm özünə dözü, həm də nazına.

Yəno də dərdirim azalmır. Çünki şairlərin dərdir dünyəm-düyümdü, həmişə pəhrə verir. Onlar dərdirin həm özünə dözü, həm də nazına.

Yəno də dərdirim azalmır. Çünki şairlərin dərdir dünyəm-düyümdü, həmişə pəhrə verir. Onlar dərdirin həm özünə dözü, həm də nazına.

Yəno də dərdirim azalmır. Çünki şairlərin dərdir dünyəm-düyümdü, həmişə pəhrə verir. Onlar dərdirin həm özünə dözü, həm də nazına.

Yəno də dərdirim azalmır. Çünki şairlərin dərdir dünyəm-düyümdü, həmişə pəhrə verir. Onlar dərdirin həm özünə dözü, həm də nazına.

Yəno də dərdirim azalmır. Çünki şairlərin dərdir dünyəm-düyümdü, həmişə pəhrə verir. Onlar dərdirin həm özünə dözü, həm də nazına.

Yəno də dərdirim azalmır. Çünki şairlərin dərdir dünyəm-düyümdü, həmişə pəhrə verir. Onlar dərdirin həm özünə dözü, həm də nazına.

Yəno də dərdirim azalmır. Çünki şairlərin dərdir dünyəm-düyümdü, həmişə pəhrə verir. Onlar dərdirin həm özünə dözü, həm də nazına.

Yəno də dərdirim azalmır. Çünki şairlərin dərdir dünyəm-düyümdü, həmişə pəhrə verir. Onlar dərdirin həm özünə dözü, həm də nazına.

Yəno də dərdirim azalmır. Çünki şairlərin dərdir dünyəm-düyümdü, həmişə pəhrə verir. Onlar dərdirin həm özünə dözü, həm də nazına.

Yəno də dərdirim azalmır. Çünki şairlərin dərdir dünyəm-düyümdü, həmişə pəhrə verir. Onlar dərdirin həm özünə dözü, həm də nazına.

Yəno də dərdirim azalmır. Çünki şairlərin dərdir dünyəm-düyümdü, həmişə pəhrə verir. Onlar dərdirin həm özünə dözü, həm də nazına.

Yəno də dərdirim azalmır. Çünki şairlərin dərdir dünyəm-düyümdü, həmişə pəhrə verir. Onlar dərdirin həm özünə dözü, həm də nazına.

Yəno də dərdirim azalmır. Çünki şairlərin dərdir dünyəm-düyümdü, həmişə pəhrə verir. Onlar dərdirin həm özünə dözü, həm də nazına.

Yəno də dərdirim azalmır. Çünki şairlərin dərdir dünyəm-düyümdü, həmişə pəhrə verir. Onlar dərdirin həm özünə dözü, həm də nazına.

Yəno də dərdirim azalmır. Çünki şairlərin dərdir dünyəm-düyümdü, həmişə pəhrə verir. Onlar dərdirin həm özünə dözü, həm də nazına.

Yəno də dərdirim azalmır. Çünki şairlərin dərdir dünyəm-düyümdü, həmişə pəhrə verir. Onlar dərdirin həm özünə dözü, həm də nazına.

Yəno də dərdirim azalmır. Çünki şairlərin dərdir dünyəm-düyümdü, həmişə pəhrə verir. Onlar dərdirin həm özünə dözü, həm də nazına.

Yəno də dərdirim azalmır. Çünki şairlərin dərdir dünyəm-düyümdü, həmişə pəhrə verir. Onlar dərdirin həm özünə dözü, həm də nazına.